

Vršovice 22.4.2012

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy. Amen.

Píseň: 161 sl.1

Introit: Hospodinovo milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechnen jejich zástup. Ž 33,5b.6

Píseň: 196

Modlitba: Pane Bože, vyznáváme, jak moc jsme soustředění na naše lidské pocity, lidské jednání, lidské řešení situace, lidský názor. A ztrácíme tak realitu Tvého jednání. Chceme Ti dnes poděkovat, že sis nás pozval a my si společně smíme uvědomovat tu Tvoji realitu. Děkujeme, že smíme otevírat biblická svědectví, že si smíme na příbězích Tvého lidu uvědomovat, že Ty jednáš s člověkem. Děkujeme, že nás ujišťuješ, že jednáš i s námi.

Dnes zvláště chceme poděkovat, že toto ujištění o Tvé přítomnosti v našich životech smíme prožít v pozvání ke Tvému stolu. Poděkovat, že Ti tam smíme odevzdat všechno, co nás tíží a přijmout povzbuzení pro nás i pro tento svět. Amen.

Slovo dětem: Sonička, Matyáš, Matouš

Píseň ze Svítá: S136

Čtení: Lk 9,11-17

Píseň: 341

Text: Lk 24,36-43

Haleluja. Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky. Haleluja Ž 105,1

Co se vzkříšeným Ježíšem? Jak si představit proměnu, kterou jeho příchod způsobí v našich životech. Změní se vůbec něco? Na biblické hodině pro třicátníky nám Ondřej povídal o otázkách, které mu pokládají lidé, kteří k němu přicházejí na hodiny malování do ateliéru. Ty otázky jsou vlastně obvyklé - jak to, že to v církev vypadá tak, jak vypadá? Je dost zbytečné

upozorňovat na to, že i v církvích jsou jen obyčejní lidé. Stejně chybuující, stejně neschopní se dohodnout. O tom ta otázka není. Jestliže to není laciné kecání, měli bychom se pokusit odpovědět na zásadní otázku - je tedy křesťanství k něčemu, když se ten křesťan je i nadále chybuujícím člověkem? Má smysl, aby tu existovala společenství, která vyznávají víru ve vzkříšeného Ježíše z Nazareta?

Lukáš před námi v posledním oddíle svého prvního spisu otevírá vlastně všechno to, co nám může pomoci. Přivádí nás do scény, ve které učedníci Ježíše z Nazareta jsou spolu v jedné místnosti, vyprávějí si a konfrontují se se svědectvím, že Ježíš z Nazareta, jejich Pán a Mistr, byl vzkříšen. Že se s ním každý z nich nějakým způsobem setkal.

Je to poněkud zvláštní. Ty příběhy setkání se Vzkříšeným už byly dva, které jsme si mohli přečíst a ještě další - zjevení Šimonovi, který je pouze zmiňován. A přece se tu před námi otevírá příběh nový, který jakoby chce všechno ujasnit a utřídit. Který je vlastně v rozhovoru s těmi předešlymi. Je to zvláštní svědectví o tom, že nikdy nejsme u konce. I kdybychom si stokrát vyprávěli o tom, k čemu jsme ve víře došli, i kdybychom došli sebedál, Vzkříšený Ježíš znovu vstupuje a my jakobychom stáli znovu na začátku. Učedníci si povídali o tom, co všichni zažili se vzkříšeným Ježíšem a když se ten mezi nimi objeví, tak strnou strachy. Tedy to, čeho jsme svědky, co nám Lukáš ukazuje, co nám vypráví, nás vede od lidského přijetí jako toho určujícího v událostech Velikonoc, v událostech našeho života, k Božímu jednání. To, co je ústřední, je onen vstup Vzkříšeného Ježíše do lidské situace.

Ježíš vstupuje do místnosti a zdraví „Pokoj vám“. My se můžeme zaradovat, tento pozdrav je něco, co přece my potřebujeme slyšet, takže teď už bychom tento příběh mohli dopsat sami. Teď přece má přijít uklidnění a teď už bude všechno v pořádku - vždyť Ježíš nás pozdravil „Pokoj vám“. Teď už se situace uklidní a my budeme takoví, jak bychom si přáli, abychom byli, všechno bude takové, jak bychom si přáli. Ale naštěstí tento příběh my nepíšeme. Kdybychom ho psali, tak nemáme odpověď na ty zásadní otázky, proč to v církvi nefunguje tak, jak bychom si přáli.

Tady nepřichází ke slovu naše touhy, naše rozhodnutí, naše plány, ale to Boží realita vstupuje do našich životů. Svědectví Velikonoc je, že toto je jediná šance. Boží jednání nezkoumá, jestli to všechno kolem nás funguje podle našich přání. Neptá se, jak to, že učedníci, my, nejsme takoví, jací bychom chtěli být a jakými by nás chtělo mít naše okolí.

Boží jednání ve vzkříšeném nám ukazuje, jaký život je nám nabízen. Jaký život má před Boží tváří budoucnost. To se před učedníky otevírá a otevírá se před nimi ujištění, že to není omyl. Že je to skutečně ten Ježíš z Nazareta, kterého už pohřbili nejen fyzicky, ale i ve svých myslích, který tento život nabízí. Protože není mrtvý, ale je živý. Byl vzkříšen. Je to ten Pán, který nás dobře zná, který dobře ví, jací jsme a co nás trápí. „ Řekl jim: "Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl?"

A v tomto ujištění, v této jistotě, jsou učedníci zváni do Boží reality. Až v tomto ujištění a v této jistotě. Právě o tomto pozvání je dnešní příběh. Už ten pozdrav „Pokoj vám“ není pouhým povzbuzením, uklidněním. Vlastně povzbuzením ano - ale povzbuzením ke svědecké službě. Tím pozdravem se vlastně učedníci vrací k příběhu, kdy Pán vysílal svých 70 na cestu za potřebnými. Právě učedníci měli a mají vstupovat s tímto pozdravem k lidem do jejich domovů. „Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: `Pokoj tomuto domu!`“ A i další gesta, jednání a slova nás vedou k jednotlivým příběhům setkání se Vzkříšeným, ale také k základnímu jednání Ježíše z Nazareta. V příběhu učedníků na cestě do Emauz s nimi Ježíš pojedl chléb, tady žádá rybu. Společně tak motivy těchto příběhů odkazují k základnímu rysu Ježíšovy identity v nasycení zástupů. K zásadnímu motivu Ježíšova svědectví.

A stejně jako v příběhu z cesty do Emauz i tady Ježíš otevírá smysl biblických svědectví. Smysl Božího jednání. Slitování Páně, jak zní název dnešní neděle. To je to nejpodstatnější. Zdá se to vlastně hrozně málo. Zdá se, že by Ježíš měl udělat víc, aby vše mohlo dobře fungovat. Zdá se, že toto nestačí. A přece je právě toto Boží způsob jednání s člověkem. Slitování. Ježíš - ten ukřižovaný, svědčí, že žádná odmítnutí od člověka neznamená odmítnutí od Boha. Ten ukřižovaný byl vzkříšen.

A najednou se otvírá možnost žít. Učedníkům je připomenuto jejich poslání. Je jim připomenuto, co je důležité, co má smysl před Boží tváří. Je tu starost o ty, kteří nejsou nasyceni. Uvědomme si, že tento důraz byl v Palestině Ježíšovy doby zcela prozaicky konkrétní. A najednou se nám otevře i realita naše. Kdy se skutečně lidé i v naší společnosti ocitají ve zcela neřešitelných situacích a je jim pouze řečeno, že to tak musí být. Že se musí obětovat pro většinu, která se chce mít dobře. Nenasyceni jsou i ti, kde toto slovo vnímáme přeneseně - lidé, kteří ztratili životní orientaci, nejsou schopni navázat vztah s druhými lidmi,

jsou naplnění cynismem a rezignací.

V příběhu o nasycení zástupů jsou to učedníci, kteří jsou posláni k těm hladovým, aby předali pokrm, který Ježíš nabízí. A jsme znovu u toho - vždyť ale církev selhává. Selháváme my osobně. Ano. Ale to, co nám říká tento příběh, o čem nám svědčí Velikonoce, je ujištění, že kdokoliv jde tou cestou, ke které vyzývá Ježíš z Nazareta, ten Ukřižovaný a Vzkříšený, ten není sám. Ježíš Kristus ho provází, Hospodin se v Kristu k němu přiznává.

Že je to alibismus, že je to málo? Může být. Může to být alibismus. Ale tam, kde není, tam se dějí věci. Svědectví dnešního textu je, že to nejpodstatnější je to Boží jednání, Boží slitování. A že je skutečné, reálnější než realita, která nám připadá tak nepřekonatelná. A já jsem hluboce přesvědčen, že tam, kde církev při všech svých chybách svědčí o této Boží cestě za člověkem, tam kde ji pro své pohodlí nerelativizuje, tam kde svědčí o tom, že Hospodin je v Ježíši Kristu s těmi slabými a odstrkovanými, že je s těmi, kdo se snaží pomoci, tam, kde církev od této zvěsti neustoupí i když sama selhává, tam je přítomno Boží království. Přijměme nyní pozvání ke stolu Páně, kde nám náš Pán nabízí posilu pro práci na tomto království. Amen.

Píseň: 636

Vyznání vin: Ztišme se společně před naším Pánem a vyznejme všechno, co nás trápí, z čeho máme obavy. Všechno a všechny, které mu chceme v tichosti nebo nahlas odevzdat tváří v tvář jeho milosti a lásce, ve které nás zve ke svému stolu jako své děti.

Pane, vyznáváme se Ti z nedostatku odvahy k poslušnosti Tvého Slova a tak i ke skutečnému životu. Vyznáváme se Ti, že hledáme všelijaké náhražky, které se nám zdají bezpečnější.

Vyznáváme, že v tom nejsme lepší než ostatní lidé. Že spolu s nimi neseme vinu na bídě tohoto světa. Kdo tak spolu se mnou vyznává, společně vyznej: Vyznávám.

A přece zároveň vyznáváme, jak moc potřebujeme život, který nám nabízíš. Jak moc se těšíme ke stolu, který jsi pro nás připravil. Přece před Tebe předstupujeme s nadějí na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: Věříme.

Pamětlivi toho, že Bůh v Kristu odpustil nám, odkládáme nyní všechny hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Boží milost i v našich životech otevírá výhled naděje a my se o tom smíme ujistit ve slovech, která i nám nabízí autor epištoly Židům: 'Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.' Žd 10,16n

Pozdravení pokoje: O tuto naději Boží milosti se smíme navzájem podělit a podat si navzájem ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: ?

Modlitba: Pane, máme radost,
že Ti smíme společně děkovat;
a že všechno, co žije,
chválí Tvou dobrotu.
Vždyť Ty jsi Otec všech lidí;
stvořil jsi nás,
abychom žili jeden pro druhého:
láska mezi mužem a ženou je Tvým darem,
Tobě vděčíme za starost rodičů i náklonnost dětí,
od Tebe pochází touha každého lidského srdce
milovat a být dobrý.

Děkujeme Ti, Bože, za všechny,
kteří nám pomáhají a těší nás,
kteří s námi zůstávají v hodinách nouze a osamění,
kteří nám ukazují cestu životem,
a kteří nám odpouštějí, když jsme se dostali na scestí.
Děkujeme Ti také za všechno dobré, co můžeme dělat,
za Tvé povolání být Tvými spolupracovníky
v utváření světa,
za naši práci a za štěstí, které můžeme dávat druhým.

Pane, náš Bože,
 děkujeme za Ježíše Krista, Tvého Syna.
 On nás předešel v životě a ve smrti.
 Učil nás, co je dobro, poslušnost a věrnost
 a co znamená milovat.

Společně s ním a s jeho církví v celém světě
 Ti děkujeme,
 chválíme Tvou dobrotu a zpíváme k Tvé slávě:
 Svátý, svátý, svátý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé
 slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já
 zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu
 noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl:
 Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou
 památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová
 smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli píti budete, na mou památku.
 Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt
 Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami
 pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech
 generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání
 víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v
 Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha
 svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl
 ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z
 mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího,
 odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev
 obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a
 život věčný.

Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň
308
461

Pozvání: Ježíš Kristus každého z nás zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ I my se tedy nyní smíme odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.
Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Ježíš nás ujišťuje: „Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ J 6,47-51

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den." J 6,53n

Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

J 14,23

Píseň: 425

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.

Ř 8,8-11

Požehnání: Hospodin Ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen.

Nu 6,24-26

Píseň: 643